

Arrest

nr. 287 857 van 20 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders X en
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders X en X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 17 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partij, een begeleide minderjarige van Eritrese nationaliteit die in het kader van huidig beroep wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar ouders, dient beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 6 mei 2022, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)".

Verzoekende partij diende op 1 december 2021 (via haar ouders) een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. In het kader hiervan vond op 9 maart 2022 een persoonlijk onderhoud op het CGVS plaats waarbij haar moeder werd gehoord. Er worden geen documenten neergelegd ter staving van huidig verzoek.

2. Op 5 mei 2022 neemt het CGVS de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)" waarbij het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet-ontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer "de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen."

3. De kernvraag is of verzoekende partij eigen feiten aanhaalt (in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet) die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

De Raad stipt in dit verband aan dat waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het verzoek om internationale bescherming dat haar ouders (eerder) op 23 oktober 2019 in België indienden, verzoekende partij op dat ogenblik nog niet was geboren, aangezien zij pas op 9 december 2020 in België het levenslicht zag. Dit neemt evenwel niet weg dat verzoekende partij wel reeds geboren was op het ogenblik dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming van haar ouders werd genomen, bij arrest nr. 264 197 van de Raad van 24 november 2021 waarbij (het verzoek om internationale bescherming van) haar ouders internationale bescherming wordt geweigerd omdat hun vluchtrelaas ongeloofwaardig is en zij niet aantonen dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst, Eritrea, een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve is er voor verzoekende partij sprake van een eerder verzoek om internationale bescherming (namens haar) ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. De loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, volstaat niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten immers bovendien van die aard zijn dat zij "een apart verzoek rechtvaardigen".

4. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat aangezien verzoekende partij -geboren in België op 9 december 2020- omwille van haar jonge leeftijd nog niet in staat is om de vrees in haar hoofde op een zelfstandige wijze uiteen te zetten, haar moeder de kans kreeg om met de hulp van een tolk Eritrees en een advocaat de vrees in hoofde van verzoekende partij, haar zoontje, uiteen te zetten.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) stelt voorts dat uit het administratief dossier en uit de verklaringen afgelegd door verzoekende partij haar moeder op het CGVS blijkt dat haar verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die haar ouders eerder aanhaalden ter staving van hun verzoek om internationale bescherming, in het kader waarvan een definitieve beslissing werd genomen.

Dienaangaande wordt erop gewezen dat het CGVS eerder heeft geoordeeld dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van verzoekende partij haar ouders betreffende de wijze waarop zij Eritrea verlaten zouden hebben, de manier waarop ze zijn gereisd en de reisdocumenten die zij gebruikt zouden hebben. In dit verband wordt opgemerkt dat de beslissing van het CGVS werd gevolgd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die eveneens van oordeel was dat het asielrelaas en de illegale vlucht van verzoekende partij haar ouders niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg werd er, zo luidt de beslissing, aangenomen dat verzoekende partij haar ouders het land op een legale wijze hebben verlaten en hun vrees ten aanzien van de Eritrese autoriteiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Betreffende de vrees van verzoekende partij haar moeder dat verzoekende partij bij een terugkeer in de gevangenis zou belanden omdat haar vader in het verleden uit de gevangenis ontsnapte, wordt benadrukt dat er aan de directe vluchtaanleiding van verzoekende partij haar vader, en diens beweerde opsluiting en ontsnapping uit de gevangenis geen geloof werd gehecht door het CGVS, noch door de Raad. De vrees om samen in de gevangenis te belanden, omwille van het illegale vertrek van verzoekende partij haar ouders en de ontsnapping van verzoekende partij haar vader uit de gevangenis, wordt niet aannemelijk bevonden.

Betreffende de verklaringen van haar moeder dat zij voor verzoekende partij de dienstplicht in Eritrea vreest, merkt het CGVS op dat deze vrees op dit moment louter hypothetisch is en niet wijst op een actuele en gegronde vrees bij terugkeer naar Eritrea in hoofde van verzoekende partij. In dit verband wordt erop gewezen dat: (i) verzoekende partij werd geboren op 9 december 2020 en nog maar één jaar oud is, waardoor zij op heden geenszins de leeftijd heeft bereikt waarop zij in Eritrea dienstplichtig zou zijn, (ii) verzoekende partij haar ouders op het moment dat ze Eritrea verlieten kennelijk niet in de negatieve aandacht stonden van de Eritrese autoriteiten, en (iii) verzoekende partij haar vader door de connecties van verzoekende partij haar grootvader niet naar het leger werd gestuurd maar een civiele job kon uitoefenen.

Wat betreft de verklaringen van haar moeder dat verzoekende partij in België naar school gaat, maar in Eritrea in de gevangenis zou moeten of in dienst zou moeten treden, wordt in de beslissing benadrukt dat het geenszins geloofwaardig is dat verzoekende partij bij terugkeer in de gevangenis zou belanden, en dat zij daarnaast bij terugkeer, gezien haar leeftijd, niet in dienst zal moeten. De commissaris-generaal ziet daarnaast geen enkele reden waarom verzoekende partij bij terugkeer niet naar school zou kunnen gaan in Eritrea. Waar verzoekende partij haar moeder nog zou verwijzen naar het feit dat er in Eritrea geen goede scholen zijn, wijst het CGVS erop dat een mogelijks verschil in onderwijskwaliteit op zich echter niet kan volstaan om in hoofde van verzoekende partij een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

De commissaris-generaal besluit dat verzoekende partij, gelet op de verklaringen van haar moeder, geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen. Hij merkt volledigheidshalve nog op dat er in het kader van het verzoek om internationale bescherming in naam van verzoekende partij haar broer N. en zus A. eveneens een beslissing tot onontvankelijkheid werd genomen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. Ze beperkt zich immers louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter de vaststellingen en gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing geenszins weerlegt, noch ontkracht.

5.2. Waar er in het verzoekschrift op wordt gewezen en meermaals wordt benadrukt dat het CGVS niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden, wijst de Raad erop dat deze termijn een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd was/zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren. Het overschrijden van voormelde termijn brengt geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoekende partij gaat hieraan voorbij. Aangezien de termijn van vijftien werkdagen een termijn van orde betreft, kan verzoekende partij evenmin inroepen dat ingevolge de niet-naleving van deze termijn enig aangehaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden. Betreffende de kritiek dat in de bestreden beslissing nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk bepaalde termijn niet kon worden gerespecteerd, dient erop gewezen dat geen enkele bepaling de commissaris-generaal hier desgevallend toe verplicht.

Verzoekende partij kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet gevolgd worden waar zij beargumenteert dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

5.3. De Raad stelt voorts, na lezing van het administratief dossier, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekende partij ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

In zoverre verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de vrees die haar ouders hebben geuit – met name de vrees om bij een terugkeer naar Eritrea samen in de gevangenis te belanden omwille van hun illegaal vertrek en de ontsnapping van haar vader uit de gevangenis– eveneens in haar hoofde geldt, erkent zij aldus dat zij zich voor haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde gronden als deze die haar ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken, die op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van de verzoekende partij als vergezellende minderjarige werden ingediend. De Raad onderstreept dat in zijn arrest nr. 264 197 van 24 november 2021, in navolging van de beslissingen van de commissaris-generaal, werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoeken om internationale bescherming van de ouders van de verzoekende partij, dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de Eritrese autoriteiten.

De Raad wijst erop dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij thans in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in eigen naam ingediend, geen nieuwe concrete elementen aanbrengt die de verklaringen van haar ouders met betrekking tot de problemen met de Eritrese autoriteiten in een ander perspectief plaatsen. De commissaris-generaal oordeelt in casu dan ook op goede gronden dat om dezelfde redenen als in hoofde van haar ouders evenmin kan worden aangenomen dat er in hoofde van de verzoekende partij elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade omwille van het voorgehouden illegaal vertrek uit Eritrea en de beweerde ontsnapping van haar vader uit een Eritrese gevangenis, feiten die eerder bij voormeld arrest ongeloofwaardig werden bevonden.

Tevens dient te worden aangestipt dat onderhavig verzoek om internationale bescherming en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissingen die eerder in het kader van het verzoek van haar ouders werden genomen, die vaststaand en definitief zijn en die ook ten aanzien van verzoekende partij gelden.

5.4. Verzoekende partij wijst er thans in het verzoekschrift op dat zij heden anderhalf jaar oud is en dat zij vreest bij een terugkeer naar Eritrea gedwongen te zullen worden om haar legerdienst te doen, “eens” zij “hiertoe van “geschikte leeftijd” wordt geacht, met alle mishandelingen die hierbij horen”.

Door louter die vrees te herhalen, gaat verzoekende partij echter voorbij aan en ontkracht noch weerlegt zij hetgeen eerder werd vastgesteld in de bestreden beslissing omtrent deze door haar moeder al in haar hoofde geuite vrees, met name dat deze louter hypothetisch is en niet(s) wijst op een actuele en gegronde vrees bij terugkeer naar Eritrea.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekende partij dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegronde, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekende partij om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken, waar zij echter volledig in gebreke blijft. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat verzoekende partij “vreest tevens het heersende regime in Eritrea”, wordt dit niet verder toegelicht of onderbouwd, en laat zij geheel na die vrees in concreto aannemelijk te maken.

5.5. In zoverre in het verzoekschrift voorts wordt aangevoerd dat namens verzoekende partij (door haar moeder) tijdens het persoonlijk onderhoud werd aangehaald dat zij vreest om niet meer naar school te kunnen gaan (omdat zij bij terugkeer naar Eritrea in de gevangenis zou belanden of gedwongen dienstplicht zou moeten doen), wijst de Raad erop dat omtrent deze verklaringen in de bestreden beslissing op pertinente wijze wordt gemotiveerd: "Je moeder haalt tot slot aan dat je in België naar school gaat maar in Eritrea in de gevangenis zou moeten of in dienst zou moeten treden (NPO, p. 4) Vooreerst kan benadrukt worden dat het geenszins geloofwaardig is dat jij bij terugkeer in de gevangenis zou belanden, daarnaast zou je bij terugkeer gezien jouw leeftijd niet in dienst moeten. Er is geen enkele reden waarom jij bij terugkeer niet naar school zou kunnen gaan in Eritrea. Waar je moeder nog zou verwijzen naar het feit dat er in Eritrea geen goede scholen zijn (NPO, p. 5), wijst het CGVS er op dat een mogelijks verschil in onderwijskwaliteit, op zich echter niet kan volstaan om in jouw hoofde een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Dit weet dan ook wederom geen eigen element te vormen dat een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigt." Verzoekende partij laat dit motief geheel ongemoeid en laat alzo na hier een ander licht op te werpen.

5.6. Waar de verzoekende partij daarnaast de vrees uit dat haar ouders niet meer de middelen zullen hebben om haar in Eritrea te voorzien in haar basisbehoeften, en dit omdat zij reeds lang in het buitenland vertoeven, hun bezittingen achterlieten in Eritrea en van nul opnieuw zouden moeten beginnen, stelt de Raad vast dat dit niet werd aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud. De vaststelling dat deze vrees pas dermate laat, met name voor het eerst in het verzoekschrift wordt aangehaald, ondergraaft de ernst en geloofwaardigheid ervan. Bovendien blijkt uit de verklaringen die verzoekende partij haar moeder aflegde, dat haar man -verzoekende partij haar vader- in Eritrea werkte (voor de overheid en ook privé als bestuurder) en hun gezin zo voldoende financiële middelen had, en dat zij er een uitgebreid familiaal netwerk hebben, met wie zij nog een goed contact hebben (notities van het persoonlijk onderhoud voor S. van 9 maart 2022, p. 5 – 8). Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar ouders en hun gezin, waartoe zij behoort, bij terugkeer niet meer in de basisbehoeftes zullen kunnen voorzien, al dan niet met steun/hulp van familie en anderen.

Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst Eritrea in een preciaire socio-economische en humanitaire zal belanden, laat staan dat deze wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie wordt erop gewezen dat (inzake het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet), het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld specifiek, dit is individueel, van aard dient te zijn. Uit het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift, dat dus niet werd aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud, blijkt niet dat zij in Eritrea persoonlijk zal worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Zij toont namelijk niet aan dat zij in Eritrea op een intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Een mogelijk preciaire situatie en leefomstandigheden bij terugkeer naar Eritrea vallen aldus niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de stelling in het verzoekschrift dat verzoekende partij haar ouders reeds jarenlang in België verblijven met hun gezin, ook nadat het verzoek om internationale bescherming van de ouders hier werd afgewezen (waardoor hun verder verblijf hier nadien louter hun eigen keuze is), wijst de Raad erop dat een langdurig verblijf en integratie in België niet relevant zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging in of het risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst dient te worden onderzocht. Ten overvloede merkt de Raad nog op, betreffende de opmerking in het verzoekschrift dat verzoekende partij haar ouders hun leven hebben vorm gegeven hier in België, waar hun gezin met de geboorte van verzoekende partij hier een nieuwe telg erbij kreeg, in het verzoekschrift niet wordt uiteengezet, laat staan aangetoond waarom zij bij terugkeer in Eritrea, waar zij familie hebben, hun leven er niet opnieuw vorm zouden kunnen geven.

6. In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of de verzoekende partij eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

7. Bijgevolg lijkt het erop, gelet op het voorgaande, dat verzoekende partij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 maart 2023 staat het volgende vermeld:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP stelt dat de beschikking onvoldoende rekening gehouden heeft met de moeilijke socio-economische elementen, zeker bij haar als minderjarige, bij een terugkeer. Ze zit in een moeilijk parket: haar ouders hebben in feb. '18 hun land verlaten en kunnen niet meer terugkeren: er is geen inkomen, niets om in de basisbehoeften te voorzien voor een gezin met 3 minderjarige kinderen, met een verwaterd familienetwerk, zonder enige draagkracht. Ze komt in mensonwaardige omstandigheden terecht als ze daar moet verblijven.”

In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking:

“5.6. Waar de verzoekende partij daarnaast de vrees uit dat haar ouders niet meer de middelen zullen hebben om haar in Eritrea te voorzien in haar basisbehoeften, en dit omdat zij reeds lang in het buitenland vertoeven, hun bezittingen achterlieten in Eritrea en van nul opnieuw zouden moeten beginnen, stelt de Raad vast dat dit niet werd aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud. De vaststelling dat deze vrees pas dermate laat, met name voor het eerst in het verzoekschrift wordt aangehaald, ondergraaft de ernst en geloofwaardigheid ervan. Bovendien blijkt uit de verklaringen die verzoekende partij haar moeder aflegde, dat haar man -verzoekende partij haar vader- in Eritrea werkte (voor de overheid en ook privé als bestuurder) en hun gezin zo voldoende financiële middelen had, en dat zij er een uitgebreid familiaal netwerk hebben, met wie zij nog een goed contact hebben (notities van het persoonlijk onderhoud voor S. van 9 maart 2022, p. 5 – 8). Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar ouders en hun gezin, waartoe zij behoort, bij terugkeer niet meer in de basisbehoeftes zullen kunnen voorzien, al dan niet met steun/hulp van familie en anderen.

Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij in haar land van herkomst Eritrea in een precaire socio-economische en humanitaire zal belanden, laat staan dat deze wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie wordt erop gewezen dat (inzake het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet), het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld specifiek, dit is individueel, van aard dient te zijn.

Uit het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift, dat dus niet werd aangehaald tijdens het persoonlijk onderhoud, blijkt niet dat zij in Eritrea persoonlijk zal worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Zij toont namelijk niet aan dat zij in Eritrea op een intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Een mogelijk precare situatie en leefomstandigheden bij terugkeer naar Eritrea vallen aldus niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de stelling in het verzoekschrift dat verzoekende partij haar ouders reeds jarenlang in België verblijven met hun gezin, ook nadat het verzoek om internationale bescherming van de ouders hier werd afgewezen (waardoor hun verder verblijf hier nadien louter hun eigen keuze is), wijst de Raad erop dat een langdurig verblijf en integratie in België niet relevant zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging in of het risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst dient te worden onderzocht. Ten overvloede merkt de Raad nog op, betreffende de opmerking in het verzoekschrift dat verzoekende partij haar ouders hun leven hebben vorm gegeven hier in België, waar hun gezin met de geboorte van verzoekende partij hier een nieuwe telg erbij kreeg, in het verzoekschrift niet wordt uiteengezet, laat staan aangetoond waarom zij bij terugkeer in Eritrea, waar zij familie hebben, hun leven er niet opnieuw vorm zouden kunnen geven (eigen onderlijning).

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting, blijkt uit voormelde gronden dat wel degelijk rekening werd gehouden met de socio-economische situatie, voor haar als minderjarige, bij terugkeer. De verzoekende partij gaat hieraan voorbij. Zij beperkt zich in wezen tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij reeds aangehaalde elementen herhaalt, dan wel herformuleert zonder *in concreto* in te gaan op voormelde gronden die steun vinden in de verklaringen van de verzoekende partij haar moeder, laat staan dat zij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen. Door thans slechts op algemene wijze aan te halen dat er geen inkomen is en niets om in de basisbehoeften te voorzien voor een gezin met 3 minderjarige kinderen met een verwaterd familienetwerk en zonder enige draagkracht, slaagt de verzoekende partij er niet in de beoordeling om te buigen. Zij tracht hiermee op niet-onderbouwde wijze de gronden gesteund op de verklaringen van haar moeder hun kracht te ontnemen, waarin zij niet slaagt. Evenmin kan zij overtuigen door louter algemeen te besluiten dat zij in mensonwaardige omstandigheden terecht komt als ze daar moet verblijven. Zoals tevens vastgesteld in voormelde beschikking, wordt immers niet aangetoond waarom zij bij terugkeer in Eritrea hun leven er niet opnieuw vorm zouden kunnen geven. Dit wordt gesterkt door de verklaring van de verzoekende partij haar moeder waaruit blijkt dat verzoekende partij haar vader in Eritrea werkte (voor de overheid en ook privé als bestuurder) en hun gezin zo voldoende financiële middelen had, en dat zij er een uitgebreid familiaal netwerk hebben met wie zij nog een goed contact hebben. Dat het contact met het uitgebreid familienetwerk, waarvan hun relatie onderling als "*Heel goed*" wordt benoemd door de verzoekende partij haar moeder, plots, na het afleggen van haar verklaringen, zou zijn verwaterd, zoals de verzoekende partij louter voorhoudt ter terechtzitting, toont hoe dan ook niet aan dat zij de draad niet terug zouden kunnen opnemen. Hetzelfde kan worden vastgesteld betreffende de afwezigheid van het inkomen. De verzoekende partij toont ook hier niet aan dat haar ouders, ten aanzien van hun gezin tot wie de verzoekende partij behoort, mede gelet op de eerdere tewerkstelling van haar vader bij de overheid en in de privésector, bij terugkeer niet meer in de basisbehoeften zullen kunnen voorzien, al dan niet met steun/hulp van familie en anderen. De Raad beklemtoont dat socio-economische elementen niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. De Raad wijst tevens op de uiteenzetting omtrent de socio-economische omstandigheden en precare leefomstandigheden in voormelde beschikking en stelt ook thans vast dat de verzoekende partij met haar algemene verzuchtingen niet *in concreto* aantoont dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming opgenomen in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat de verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M. RYCKASEYS